

Vados Anna

Összeomlás-bejelentő

Közgazdász akartál lenni, azt hiszem,
még a börtön előtt. Úgy kellett volna,
hogy ülünk, csak ülünk valahol, mondjuk
egy puccos kávézóban. Nyafogni a férfiak
miatt, akik nem hívnak vissza, kirakatokat
nézegetni. Sokszor elképzelem, ha most
találkoznánk, mit mondanék, visszaálmodom
magam oda, ahol még vagy.
Meglátlak az utcán vagy a metrón.
Egymásba botlunk egy kapualjban,
kilépsz valaki mögül, aki közös barátunk volt.
Az arcán aggodalom, sejti, mi következik,
és tényleg: kiabálok, mint egy rettenetes anya.
Elfogadhatatlan, hogy tehetted, meg ilyenek.
Pedig nincs mit megbocsátani.
Két gyerek úgy vigyáz egymásra, ahogy tud.
Miért ír valaki a börtönbe, ha nem
szerelmes? Miért nem megy be, ahogy kérted?
Hogy beszéljünk. Itt vagyok.
Beszélőre
azért nem mentem, mert nem akartalak látni.
Ezekben az években, amikor a szomorúság
és az önvád úgy kísért el, mint két arc nélküli tolvaj,
akikkel szövetkezni kellett, hogy meg ne fojtsanak.
A józanodásban az a szép, hogy évekig futnak
a bocsánatkérő körök. Gondolati körök is futnak.
Főleg az, hogy tehettem volna valamit.
De legalább nem haltál meg.
Ez volt az első gondolat, amit meg tudtam fogni,
amikor egy péntek esti hívásból kiderült,
és összezsugorult a lábam.
Nem volt elképzelhető a börtön,
csak egy forgatókönyv, amit el lehet játszani.
Aznapi este, amikor egy darabig szótlánul
sétáltunk át a Margit-hídon, kértelek,
hogy menj rehabra, te meg énekeltél.
A Sziget csúcsáig sétáltam veled,
kiszáradtam, éjjel kettő volt.
Elmentél árulni. Taxiba ültem.
Nyolcvan tableta volt nálad.
Egy feneketlen zseb, amiben ott a varázslat.
Meg egy kis halál is.
A börtön nem volt felfogható, csak egy ötlet.
Egy félelem, rossz sejtés. Árnyék.
Valamivel játszani kellett. Nem igaz?
Mindig mások kerülnek bajba,
mások hagyják el az eszüket a metrón.

Csüngök egy fonálon

A közös barát azt mondja a telefonba,
hogy kilenc év, hozzáteszi, hogy hátha
ez még enyhül, de a sírástól csak a felét
hallom. Azóta kényszeresen próbálok
egy történetet végig mesélni, aminek
se eleje, se vége nincsen.
Kezdek a fékezhetetlen rombolási
vággyal, hogy tönkre akarom tenni, ami jó
és az enyém. Tovább egészen a találkozásig.

Hogy koktélozgatunk és nyafogunk a meleg
társkereső miatt, meg hogy nem volt
helyjegy a dohányzó kocsiba, és három órán át
hogy fogsz rágyújtani. Megveszem
tőled a kabátod, az üres kabátot, ami kidobásig
ott lóg a szekrényben. Nekem adod a könyved,
A bűn virágzása. Ahogy a két kezembe fogom
az arcod, mielőtt távolabb löklek, aztán
utánad nyúlok, de te hátra lépsz.

*

Azt mondták, nemsoká szabadulsz.
Még nem tudom,
tovább foglak-e büntetni, mint a törvény.
Mostanra
abból, ami közénk került,
ez az udvarnyi szögesdrót
a legkevesebb.